Socialistisk Arbejderavis

– kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 365, 27. april 2018] [*Støttepris 20 kr.* **Pris 10 kr.**]

WWW.SOCIALISTER.DK

SOLIDARITET

KAN SKABE EN LANGT BEDRE VERDEN

TEMA: 1968

1968-1975 var ikke først og fremmest et ungdomsoprør, selv om det også var det, men en massiv kapitalisme- og imperialismekritik. Følg med i Socialistisk Arbejderavis' temaserie om 1968 i de kommende udgaver.

Se mere på side 8-9

PÅSKESTREJKEN

Påskestrejken 1985 kaldes de ti dage der rystede Danmark, fordi den i et kort øjeblik vendte Danmark på hovedet og viste den egentlige magt, som den organiserede arbejderklasse besidder.

Se mere på side 4

OK18

Den massive opbakning til de offentlige ansatte har været til at tage og føle på. Blandt vores kolleger er der mange der håber på forlig. På Socialistisk Arbejderavis argumenterer vi for konflikt.

Se mere på side 3-4 og 12

Ubekvem undersøgelse for Inger Støjberg og co.?

Undersøgelse, viser at indvandrere og efterkommere synes ligestilling er lige så vigtigt som etniske danskere. Måske derfor har der været så lidt debat om den.

Af Christine Kyndi

Sidste efterår startede Integrationsministeriet en undersøgelse af medborgerskab. De adspurgte blev delt op i tre grupper - etniske danskere, indvandrere og efterkommere af indvandrere - og spurgt om deres holdning til forskellige emner.

Bl.a. om det er vigtigt at opdrage sit barn til at acceptere lighed mellem kønnene, at vise tolerance og respekt for andre, lighed mellem religioner og seksuelle orienteringer.

Undersøgelsen viste at alle tre grupper vægter dette meget højt - og mange gange at indvandrere og efterkommere vægtede disse værdier højere.

Myten om de ikke-demokratiske, ligestillings-fjendske indvandrere blev dermed punkteret af undersøgelsen. Den myte som hele den racistiske debat bygger på, og som så få stiller spørgsmålstegn ved.

Måske derfor har der været tyst som graven omkring undersøgelsen: den har ikke været en del af politikernes debat, den er gemt af vejen på Integrationsministeriets hjemmeside, og har kun meget sporadisk været omtalt i medierne.

Danske Bank har været med til at hvidvaske for milliarder

Ifølge Berlingskes gravergruppe har Danske Bank og Nordea i årevis været involveret i hvidvaskning.

Af Anders Bæk Simonsen

For Danske Bank handler det om hvidvaskning igennem en lang årrække for bl.a. diktaturet i Aserbajdsjan samt Putins familie og folk i den russiske efterretningstjeneste. Udover Danske Banks filialer i Aserbajdsjan har afdelingerne i Estland og Litauen også været involveret i lyssky kriminelle aktiviteter.

I Danmark modtog både Bagmandspolitiet, Finanstilsynet, Justitsministeriet og Rigsadvokaten dokumentationen om den omfattende svindel helt tilbage i 2013, men myndighederne afviste at gøre noget ved bankernes lovbrud, så hvidvaskningen kunne fortsætte. Ifølge Buisness.dk har Danske Bank hvidvasket mere end 20 milliarder kroner.

Det britiske velansete advokatfirma Brown Rudnick der leverede dokumentationen til de danske myndigheder, har flere gange henvendt sig til de danske myndigheder for at få dem til at igangsætte undersøgelser af bankernes hvidvaskning uden held.

Det er også i 2013, at Danske Banks topledelse bliver bekendt med at der foregår hvidvaskning i den estiske filial, og at det ikke blot handler om ringe kontrol, men at ansatte har viden om - eller aktivt bidrager til hvidvaskningen. Indtil for nyligt, hvor Berlingskes afsløringer er kommet frem, har Danske Banks ledelse ellers fastholdt, at det blot drejede sig om ringe kontrol.

Da Finanstilsynet begynder at undersøge disse sager i 2017 erklærer tilsynets formand Henrik Ramlau-Hansen sig inhabil, da han frem til april 2016 sad i Danske Banks ledelse og i en periode havde ansvar for bankens efterlevelse af lovgivningen.

Nordeas hvidvask

Nordeas hovedkontor blev i efteråret ransaget af Bagmandspolitiet på baggrund af en anmeldelse fra Finanstilsynet i 2016. De svenske myndigheder gav Nordea den størst mulige bøde på 50 mio. kr. i 2015, men overtrædelserne var så alvorlige, at den svenske stat faktisk kunne have inddraget Nordeas licens til at drive bankvirksomhed.

I denne måned er Nordea i Finland blevet idømt en bøde på ca. 3 mio. kr. for ikke at indberette over 1,7 mio. transaktioner, som de ellers havde pligt til.

Nu snupper regeringen 13 milliarder mere fra lejerne

I sidste nummer af Socialistisk Arbejderavis kunne vi berette om hvordan regeringen brugte lejernes penge – hele 12 milliarder kroner – til at finansiere deres racistiske ghettoplan.

Af Anders Bæk Simonsen

Pengene kommer fra Landsbyggefonden, som er lejernes opsparing betalt gennem huslejen til forbedringer af den almene boligsektor. VLAK-regeringen har med Landsbyggefonden åbenbart fundet en pengepose, de frit kan bruge af til deres asociale planer for den boligsociale sektor.

Nu vil de så snuppe mindst 13 mia. mere til at opføre nye lejligheder for. Regeringen mener altså det er retfærdigt, at det er de fattigste dele af befolkningen, som bor i det almene, der skal finansiere opførelsen af nye almene boliger.

Det vil ligesom med ghettoplanen betyde, at der er færre midler til at renovere og forbedre alle de eksisterende boliger, der ikke befinder sig på ghettolisten. Effekten af de i alt 25 mia. kr. som regeringen snupper, vil ifølge brancheorganisationen for de almene boliger BL, være huslejestigninger i den almindelige sektor.

Forsvar Bitten Vivi Jensens ytringsfrihed

Torsdag d. 5. april afholdt bevægelserne Jobcentrets Ofrer og Næstehjælperne en demonstration foran Frederiksborg Rådhus

Af Charlie Lywood

Demonstrationen var til fordel for Bitten Vivi Jensens og alle andre offentligt ansattes ret og frihed til at ytre sig kritisk overfor forhold de finder uværdige og ulovlige.

Hvem er Bitten Vivi Jensen? Hun var visitator og senere en del af rehabiliteringsteamet i Frederiksberg Kommune. Bitten oplevede ulovligheder og umenneskelig behandling af folk i jobcenter-cirkusset. Hun gjorde vedvarende indsigelser og blev til sidst fyret. I Dagbladet Information skrev hun om nogle konkrete sager, og så anmeldte kommunen hende til politiet for brud på tavshedspligten. Politiet har afklaret, at Bitten Vivi Jensen ikke har skrevet noget strafbart.

I sin tale til godt hundrede forsamlede, hævede Bitten sig ud over sin egen sag og talte Jobcentrets Ofres sag:

”Jeg fatter ikke hvordan man kan behandle svage og skrøbelige borgere på den måde man gør. Hvis du er syg i forvejen, får du en psykisk overbygning. Hvis du har psykiske problemer bliver de forværrede i dette system. Som ansat har du et ansvar for at påpege ulovligheder og omsorgssvigt.”

Men klassesamfundet fik også et skud for boven: ”Hvad er det for et samfund der giver skattelettelser til de rige og efterlader de mest sårbare med en ydelse som tit er under eksistensminimum, hvor man skal vælge mellem mad og medicin. Det er i hvert fald ikke et samfund jeg ønsker at overlade til mine efterkommere.”

Efter sin fyring har Bitten været syg. Men det har ikke forhindret hende i at bruge sin viden om systemet og lovgivningen til at hjælpe borgere i klemme hos kommunerne som bisidder og partsrepræsentant. Det har været frivillig og ulønnet hjælp.

Frederiksberg Kommune påstår nu, at Bitten slet ikke er syg. De har stalket hende på Facebook og ført minutiøse regnskaber over hendes opslag, kommentarer og likes. De kræver sygedagpengene tilbagebetalt.

Bitten har opfordret kommunen til at melde hende til politiet for bedrageri for at få en juridisk vurdering, men det vil de ikke. Og så længe de ikke gør det, står deres beslutning om tilbagebetaling fast, fordi kommunen er en offentlig myndighed. Nogle vil kalde det magtfordrejning og hævn fordi hun ytret sig.

Det mener vi

OK18: Vi ønsker en konflikt

Alle ledende forhandlere både på arbejdsgiversiden og fra de faglige organisationers side har travlt med at sige, at man ikke ønsker en konflikt.

Også blandt vores kollegaer rundt om på arbejdspladserne er der mange som siger, at de håber på et forlig. Men her på Socialistisk Arbejderavis argumenterer vi for en konflikt - det er der flere årsager til.

Ingen kompromis

For det første mener vi ikke, at vi skal gå på noget som helst kompromis med de i forvejen meget lave krav som fagbevægelsen har taget med til OK18. Arbejdsgiverne gik til forhandlingerne med et mål om klare forringelser af de offentlige ansattes vilkår.

Fagforeningerne gik til forhandlingerne for at forsvare sig. Vores sides krav er derfor i forvejen alt for små, især set i lyset af at de sidste tre overenskomstforhandlinger har været meget ringe for arbejderklassen.

En konflikt vil ryste regeringen

Vi ønsker ikke kun konflikt, fordi vi vurderer, der ikke er plads til kompromis i de konkrete forhandlinger. Også fordi vi ved, at regeringen kan blive rystet af en konflikt. Endelig vil denne regering og resten af eliten på Christiansborg møde modstand på det punkt, hvor de er svagest; på det sociale spørgsmål.

Regeringen, DF og Socialdemokraterne taler konstant om muslimer, indvandrere og flygtninge, som det store problem. De ønsker at splitte os og aflede diskussionen. Men med OK18 er velfærdsstatens kernetropper trådt ind på scenen og startet en anden diskussion om retfærdig løn, om at forsvare velfærdsstaten, om at "nok er nok", om at vi ikke vil finde os i at de afvikler vores sociale sikkerhedsnet.

Vi ønsker en konflikt fordi det åbner et åndehul, hvor vi kan mobilisere på en anden dagsorden og en anden solidarisk politik.

Vi vil se solidaritetspagten i kamp

Sidst men ikke mindst ønsker vi en konflikt fordi, vi vil se solidaritets-pagten i kamp. Den danske arbejderklasse er allerede nu ved at få sig en vigtig saltvandsindsprøjtning af aktiv kamp og solidaritet, og disse vigtige erfaringer vil blive endnu større ved en konflikt.

En sovende kæmpe er ved at vågne af sin døs. Nye netværk er ved at blive dannet, og netværk og kamperfaringer bliver guld værd i de kampe som ligger foran os de kommende år.

Derfor skal vi klart og tydeligt sige, at vi ønsker en konflikt. Vi ønsker at bruge den styrke som vi kan opbygge i en storkonflikt. Forhandlingerne i forligsinstitutionen er et skuespil som handler om at indgå kompromisser og passivisere os. Vi ønsker ingen rådne kompromisser.

Og vi vil opfordre til at stemme nej til et forlig som ikke indfrier vores krav – og hermed ja til at tage storkonflikten. Og den diskussion ligger lige om hjørnet, og er vigtig at tage blandt vores kollegaer.

Solidaritetspagten vil forandre

De offentlige ansatte har allerede bevist et historisk sammenhold og en styrke som peger på at vi kan vinde og gå hele vejen. En kæmpende solidaritetspagt kan vinde OK18, men også mere end det: Den bevægelse, der er på vej til at blive opbygget, kan ændre det politiske landskab i Danmark mange år frem.

Og det er netop hvad det store flertal er i fuld gang med, nemlig at genopfinde troen på at sammen er vi stærke. At arbejderklassen har en kæmpe styrke hvis den organiserer sig og kæmper "skulder ved skulder".

UDGIVET af Internationale Socialister, ADRESSE: Internationale Socialister / ISU, Dronningensgade 34, 1420 KBH K KONTO Nr.: 5342-0357669 MAIL: saa@socialister.dk WEB: www.socialister.dk TRYK: OTM OPLAG: 900 stk. ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Anders Bæk Simonsen Red. afsluttet den 25. april 2018 ISSN 1600-2687

FN-dagen mod racisme - global aktionsdag 17. marts

Foto fra aktionerne i Aarhus, Aarhus for Mangfoldighed

Foto fra Mangfoldighedsfestivalen i Odense, Racismefri By - Odense for Mangfoldighed

FN-dagen mod racisme blev markeret i Aalborg, Silkeborg, Aarhus, Odense og København den 17. marts. Demonstrationerne blev organiseret af lokale antiracistiske netværk.

Af Lene Junker

I Odense var der tillige en Mangfoldighedsfestival med musik, talere, boder efter demonstrationen.

Sidste år var der kun demonstrationer i de tre største byer, København, Aarhus og Odense, men i år bredte de sig også til Aalborg og Silkeborg. Det skyldes et begyndende samarbejde på tværs af landet. De fem byer udsendte også en fælles hilsen til de andre byer i fortrinsvis Europa, som også var en del af den globale aktionsdag.

I Storbritannien organiserede Stand Up To Racism demonstrationer i London med 20.000 deltagere, men også i Glasgow og Cardiff. I Tyskland stod Aufstehen gegen Rassismus for demonstrationer i Berlin og 24 andre tyske byer.

Keerfa i Grækenland samlede 10.000 i Athen og stod også for demonstrationer i 8 andre græske byer. I Polen deltog 2000 i Zjednoczeni Przeciw Rasizmowis demonstration i Warszawa, og der var samtidig demonstrationer i 15 andre polske byer. I Wien samlede Plattform für eine menschliche Asylpolitik 8000 til demonstration. Og i Amsterdam samlede 21maartcomite 4000 demonstranter den 18. marts.

I Paris stod Marche des solidarité for demonstrationen. Endelig var der demonstrationer i Seoul, Nicosia, Istanbul, Prag, Budapest og Barcelona.

Den 21. marts organiserede United Against Racism i et møde i Dublin, og den følgende søndag var der demonstrationer i 27 byer i Australien indkaldt af Australian Refugee Action Network

Med forskellige netværk i forskellige byer med forskellig baggrund og muligheder, blev den globale aktionsdag mod racisme og fascisme en stor succes.

Lukkede grænser, en umenneskelig asylpolitik, deportationer tilbage til krigshærgede lande, voksende racisme og diskrimination er et fælles globalt grundvilkår.

Netop derfor skal vi samarbejde og handle i fællesskab på tværs af grænser. Vi skal sige fra over for racisme og diskrimination, vi skal åbne grænserne og give plads til flygtningene og vi skal kæmpe for at global retfærdighed og social retfærdighed vil omfatte alle.

Antiracister fra hele landet mødes i Odense for at planlægge fælles initiativer den 5. maj kl. 12-17 i Ungdomshuset. Se mere på Racismefri By - Odense for Mangfoldigheds facebookside.

BILLEDREPORTAGE FRA OK18

Arbejderklassen på gaden

Mens forhandlingerne om overenskomsten for de offentligt ansatte er foregået for lukkede døre, så er arbejderklassen trådt ud på gaden i tusinder. Her er billeder fra København og Silkeborg.

Påskestrejken – ti dage der rystede Danmark

Påskestrejken 1985 kaldes de ti dage der rystede Danmark, fordi den i et kort øjeblik vendte Danmark på hovedet og viste den egentlige magt, som den organiserede arbejderklasse besidder.

Af Sigurd Sejer Skov

Imellem slutningen af marts og starten af april tørnede fagbevægelsen og arbejdsgiverne sammen under overenskomstforhandlingerne, som inkluderede både den private og offentlige sektor. Fagbevægelsen krævede nedsættelse af arbejdsugen fra 40 til 35 timer, samt en lønstigning på 6 % efter flere års magre lønstigninger.

Overenskomstforhandlinger brød sammen den 21. marts, efter begge sider afviste foligsskitsen. Den 24. marts indledtes strejken af LO på omkring 280.000 private ansatte, hvilket blev fulgt op med strejkevarsel fra FTF på 200.000 offentlige ansatte den 1. april samt omfattende lockout fra arbejdsgivernes side.

Udover at det var første gang i Danmark, at offentlige ansatte var involverede i så omfattende en strejke, skete det imens, at arbejderkampen i 80'erne rasede i hele Europa. Der var de famøse minestrejker i England, og også i Tyskland krævede man nedsat arbejdstid.

Fra modstand til afmagt

Schlüter-regeringen greb hurtigt ind med et lovindgreb, som trådte i kraft den 1. april, med det formål at lukke bevægelsen hurtigt ned. Lovindgrebet indeholdt kun en lille brøkdel af fagforeningernes egentlige krav.

Regeringens lovindgreb skabte så megen harme, at bevægelsen lod sig radikalisere hastigt. I perioden mellem regeringsindgrebet og en uge frem blev strejkebevægelsen løsrevet fra den faglige ledelse, fordi den ikke bevægede sig med den stigende radikale strejkementalitet hurtigt nok.

Fagtoppens egentlig rolle var ved forhandlingsbordet, hvilket blev tilsidesat til fordel for aktioner og protester, som indeholdt en langt mere vidtrækkende politik, end den som fagtoppen ønskede.

Regeringsindgrebet nedsatte kun arbejdstiden med en time, hvilket var langt fra de fem timer, som bevægelsen krævede. Man organiserede bl.a. en militant blokade af Christiansborg, som formåede at udsætte andenbehandlingen af regeringsindgrebet. Denne militante aktion blev mødt med begejstring af bevægelsen, og inspirerede de næste knap to ugers aktioner og kamp som bl.a. inkluderede blokader af arbejdspladser.

Allerede den 2. april begyndte det faglige lederskab at stå i kontrast til bevægelsens politik, hvilket kunne mærkes ved tillidsmandsmødet i KB Hallen i København med over 4000 deltagere. Indtil videre havde de reaktionære dele af fagbevægelsen og fagbureaukratiet holdt lav profil, men nu hvor situationen spidsede til, begyndte de reaktionære elementer at komme frem i lyset.

Kamp eller valg

Diskussionen i fagbevægelsen blev nu drejet ind på Schlüter-regeringen, som havde taget arbejdsgivernes side i konflikten. Dele af bevægelsen mente, at man skulle bruge socialdemokratiet som talerør, og vælte regeringen til næste valg, og at man skulle stoppe de ulovlige strejker. De tilbageholdende kræfter blev dog udfordret af den del af bevægelsen, der så konflikten som en mulighed for at bruge den organiserede arbejderklasses egentlige magt til at vælte den konservative regering.

Specielt den faglige ledelse havde nok en fornemmelse af, at de var ved at miste kontrollen med bevægelsen, hvilket de ikke ville lade ske uden kamp. Derfor benyttede folk fra Socialdemokratiet og DKP sig af manglen på en fælles linje. De brugte argumentet om, at strejkerne ikke ville få løn for påske-helligdagen, hvis de var i strejke dagen før helligdagen.

Dette fik desværre grobund blandt fagforeningsmedlemmerne, og var en af baggrundene for at strejkerne og aktionerne aldrig blev mere vidtrækkende end de endte med at blive.

Vreden i fagbevægelsen var dog så stor, at man fortsatte de nu ulovlige strejker på trods af regeringsindgrebet og manglende opbakning fra fagbureaukratiet. Store dele af Danmark blev lukket ned af de i alt ca. 580.000 strejkende, hvilket udgjorde Danmarks største strejke til dato.

Aktionerne nåede deres klimaks den 10. april, hvor der var store demonstrationer landet over, men herefter dalede aktivitetsniveauet drastisk og i løbet af april blev det dagligdag igen på det danske arbejdsmarked.

Det skete primært fordi ledende skikkelser i DKP sammen med formanden for sømandsforbundet saboterede organiseringen af et stort tillidsmandsmøde i påsken, ikke mindst ved at proklamere, at færgerne ikke ville sejle i påskeferien.

Læren af påskestrejken

Påskestrejken i 1985 viste, at den organiserede arbejderklasse har den egentlige magt i sine hænder. Bevægelsen havde potentialet til at vælte den notoriske Schlüter-regering, og havde effekt på overenskomstforhandlingerne mange år frem. Magthaverne blev udfordret som aldrig før, så hvorfor vandt man ikke mere end blot minder ved de fremtidige forhandlinger?

Fagbevægelsen blev splittet, fordi lederskabet lod den aktive bevægelse i stikken. Det passive socialdemokratiske svar (stem Socialdemokratisk) samt fagbureaukratiets svigt betød, at fagbevægelsen blev ladt alene tilbage, uden lederskab til at pege på næste skridt.

Påskestrejken er historien om den store spontanitet og militans som lurer i arbejderklassen, men også en fortælling om nødvendigheden af et radikalt lederskab som både vil og kan give bevægelsen kontinuerlig retning, samt at man ikke kan sætte sin lid til, at det lederskab findes i fagbevægelsens top.

Den lære skal vi huske, når vi nu står over for en potentiel storkonflikt under OK18: at den organiserede arbejderklasse har den egentlige magt i samfundet, hvis de går sammen om at vise det. Men læren er også, at lederskabet i bevægelsen før eller siden skal udgøres af andre end fagbureaukratiet, hvis den organiserede arbejderklasses fulde magt, skal få vedvarende udtryk.

BILLEDREPORTAGE FRA OK18

Der har været mange forskellige aktioner rundt om i landet - fakkeloptog, folkefest, fællessang og faneborg.

Fotos: Klaus B. Jensen og Carsten Sørensen

OK18 og fagbureaukratiet

Under overenskomstforhandlingerne ser vi folk som Dennis Kristensen, Anders Bondo og Flemming Vinther dukke op på skærmen som repræsentanter for arbejdere, som er organiseret i fagforeninger.

Af Anders Bæk Simonsen & Sigurd Sejer Skov

De er en del af fagbureaukratiet, men hvilken rolle spiller de reelt for arbejderklassen, når der forhandles?

Allerede den tyske socialist Karl Marx forstod den dobbelte rolle, som fagforeninger spiller, da de på den ene side er "modstandscentre for kapitalens overgreb", men på den anden side er dannet for at "mindske kapitalens udbytning, ikke afskaffe den".

Fagforeningerne er altså opstået ud fra en basal viden blandt arbejderne om, at de alene er svage, men sammen er stærke. Men fagforeningen afspejler også de skel og opdelinger, der findes indenfor kapitalismen. Det ser man f.eks. ved, at arbejderne er opdelt i forskellige fagforeninger med meget forskellige løn- og arbejdsvilkår.

Fagforeninger skaber de mest basale rammer for, at arbejdere kan vinde sejre med solidaritet som våben. Men med fagforeningernes opståen og udvikling til masseorganisationer, opstod der også et lag af professionelle ansat i fagforeningen, der var politisk forbundet til den reformistiske socialdemokratisme.

Fagbureaukratiet - et lag der lever af at forhandle

Dette professionelle lag adskiller sig ved i det store og hele at have langt bedre arbejdsforhold og løn end de medlemmer, de repræsenterer. Deres funktion er at forhandle med kapitalen om løn- og arbejdsvilkår for disse medlemmer.

De er altså et særligt socialt lag; deres vilkår er mere sikre, og de er bedre betalt end de arbejdere, de repræsenterer. På den anden side er de heller ikke en del af borgerskabet, da de ikke har kontrol over produktionsmidlerne. De ejer altså ikke noget af reel større samfundsmæssig værdi, som borgerskabet gør. Men netop deres position mellem de to klasser betyder, at de objektivt ikke har en interesse i et klasseløst, socialistisk samfund.

Deres eksistensberettigelse kommer af, at medlemmerne anerkender dem som deres repræsentanter, så de kan forhandle med arbejdsgiverne. Samtidig finder der også en socialisering, eller snarere af-radikalisering, sted, når de omgås repræsentanter fra den herskende klasse, som udover virksomhedsejere tæller topembedsmænd, advokater, dommere, redaktører og ministre i diverse råd, udvalg og andre sammenkomster for de danske magthavere.

Ligesom hos deres socialdemokratiske "søskende" i det politiske system, kommer forbedringer ved at indgå samarbejde og kompromisser med borgerskabet, og derfor er de ikke interesseret i, at kampe udvikler sig for radikalt. Hvis faglige kampe tager en mere radikal drejning, betyder det for fagbureaukratiet, at de mister kontrollen over "deres" medlemmer, og det svækker deres eksistensgrundlag.

Selvom der findes gode faglige ledere, der faktisk ønsker kamp og aktiviteter, vil resten af det bureaukratiske system søge at underminere en sådan position, f.eks. via udelukkelse, bagvaskelse og inddæmning.

Fagbureaukratiet i OK18

Da fagbureaukratiet er et lag mellem arbejderne og borgerskabet, er de fagligt professionelle netop påvirkelige af presset fra de to klasser. I nærværende situation har lederne for de offentlige fagforbund givet hinanden håndsalg på en solidaritetspagt for at sikre, at der ikke er en gruppe, der vil blive kørt over af staten, som det skete med lærerne i 2013. De ønsker i denne omgang faktisk masser af aktivitet blandt medlemmerne.

Det er i sig selv historisk at 50 offentlige fagforeninger er gået sammen om en solidaritetspagt, men også, at den faktisk har holdt stand trods et enormt pres fra regeringen, de borgerlige medier og de offentlige- og private arbejdsgivere.

For at forstå dette skal vi forstå det pres, som kommer fra arbejdsgiverne og det pres, som kommer fra de offentligt ansatte.

Kampen om den danske model

Med baggrund i OK13 og forløbet op til OK18 har de faglige ledere fået det indtryk, at regeringen igen kunne have et regeringsindgreb klar i baglommen og dermed ikke ønskede at indgå reelle forhandlinger. Hvis dette var tilfældet igen, ville det for alvor sætte spørgsmålstegn ved de faglige lederes rolle og gøre dem overflødige både for medlemmer og arbejdsgivere, der blot kunne læne sig tilbage og vente på regeringsindgreb.

Derfor hører man også fagbureaukrater udtale, at OK18 handler om den danske models overlevelse (og dermed deres egen overlevelse).

"Nok er nok!"

På den anden side er de faglige ledere også presset af deres medlemmer, der har accepteret meget ringe resultater i overenskomsterne under krisen, og som har oplevet fyringer og intensiveret arbejdspres - men denne gang siger: "Nok er nok!".

Denne fornemmelse af, at "nok er nok" bunder i de ansattes faglighed. De kan se og mærke, at deres vilkår og den offentlige sektor lider af besparelser gennem en lang årrække. Samtidig, imens de har holdt igen under krisen, har de set, at de rigeste har øget deres formue enormt, godt hjulpet på vej af skattelettelser i flere omgange, af skiftende regeringer, der har forgyldt de få.

Dette mismatch mellem hvem, der har måttet holde igen, og hvem der har taget for sig, er blevet ekstra synligt ved den lange parade af offentlige ledere, politikere og virksomhedsejere, der uden at blinke har udbetalt store bonusser eller fået enorme lønstigninger.

Nu, hvor vi har hørt, at krisen er ovre, betyder det også, at de ansatte vil have noget ud af denne overenskomst.

Konflikt eller råddent kompromis

Om fagbureaukratiet holder stand under forhandlingerne i forligsen og dermed ender i konflikt med staten i en situation, hvor bevægelsen meget vel kunne sive ud af deres kontrol, eller om de vælger at indgå et råddent kompromis med staten, som de så vil forsøge at sælge til medlemmerne, er endnu for tidligt at vide.

Men vi vil gerne stå med vores faglige ledere, når de vil kamp, og mod dem i det øjeblik de sælger ud. Netop fordi de udgør et lag mellem to klasser, skal vores, arbejderklassens, pres være det mest massive.

Interview

Vi er i begyndelsen af en ny tid med solidaritet

Foto: Klaus B. Jensen, Den 30. marts 2018 mødte hundredevis af demonstranter op for at bakke forhandlerne op foran Forligsinstitutionen i København.

Socialistisk Arbejderavis har interviewet to fagligt aktive om overenskomstforhandlingerne.

Af Charlie Lywood

Carsten Sørensen er fællestillidsmand for HK'er i Silkeborg Kommune, tillidsrepræsentant for 50 økonomi- og IT-medarbejdere i kommunen. Carsten er medlem af både Enhedslisten og Internationale Socialister.

John Ekebjærg Jakobsen er formand for Stilladsarbejdernes Klub i København og Formand for Byggefagenes Samvirke i København. John er partipolitisk uorganiseret.

SAA: *Hvordan vurderer I den nuværende klassekamps-situation set i lyset af både OK17 og OK18?*

John: Jeg var en del med i centrum af aktiviteterne omkring OK17 på det private område. Der kom en stor vrede og mobilisering fra arbejdspladserne. Vi kunne mærke, at under "Stem nej"-kampagnen var arbejdsgiverne rystede. Ligesådan fra fagtoppens side. De havde fejlvurderet stemningen ude på pladserne. Det er der ingen tvivl om.

Men hvis vi ser på OK18, så er der ingen tvivl om, at hele den politiske midte samt de store arbejdsgiverforeninger bredt set ser OK-forhandlinger som en mulighed for at trykke lønnen og forringe arbejdsforholdene.

Fagbevægelsen mistede et skridt i 2017. Metal og HK underlagde sig "den nødvendige politik" dengang, så det er nærliggende at slutte, at regeringen og de kommunale arbejdsgivere har vejret morgenluft i 2018 over for de offentligt ansatte. De har konkluderet efter OK17, at det er det spor, vi går ud af i 2018.

Carsten: Det er jeg enig i. Arbejdsgiverne er gået i offensiven. De havde troet, at de kunne splitte den her "musketer-ed".

Inden for det offentlige har arbejdsgiverne været i offensiven i en årrække. Det, vi har oplevet de sidste mange år, er nedskæringer og fyringer. Og selv om vi fik afvist det her omprioriteringsbidrag, som skulle give en procentvis nedskæring på 2 % pr. år, har vores budgetter her i Silkeborg Kommune været skåret ned med 1 % hvert år i mindst 10 år.

Det kommer ikke nødvendigvis på samme tidspunkt i alle kommuner, men det sker overalt. Og de fleste steder, også i Silkeborg, har man bare accepteret det.

Der har været meget lidt modstand, indtil Velfærdsalliancen så dagens lys for et par år siden. 11 fagforeninger i København skabte Velfærdsalliancen imod omprioriteringsbidraget, og det har betydning for den modstand, vi oplever i dag.

Men der er også sket en ændring i de offentlige arbejdsgiveres tilgang til overenskomstforhandlinger. Nu kobler de direkte statens finanser med de ansattes løn- og arbejdsforhold. Det startede med lærernes lockout i 2013, hvor man bevidst ville finansiere folkeskolereformen ved at skære i lærernes forberedelsestid.

De ting er ikke nye, da man altid har forsøgte at øge kapitalens andel af kagen ved at trykke løn- og arbejdsforholdene. Men trykket er forstærket og øget under krisen. Hele den statslige politik via tilbagetrækningsreform, dagpenge- og efterlønsforringelser til angreb på seniordagene, den betalte frokostpause og fleksibel arbejdstid er et forsøg på at få så meget som muligt arbejdskraft ud af den enkelte over et helt liv. De skal have mere ud af os.

John: Det er der overhovedet ingen tvivl om. Allerede sidste år forsøgte DR at tage de ansattes betalte frokostpause. Alle faggrupper var samlet om en fælles sag, og den blev vundet klokkeklart i en faglig voldgift. Men de offentlige arbejdsgivere vil ikke opgive kravet om på et tidspunkt at ændre det. Derfor kravet om, at det skal være en del af overenskomsten (i OK18, red.).

Det er to og en halv timer om ugen, de vil stjæle fra os. Det var og er et frontalangreb. Nok det største spørgsmål ved den her overenskomst. Der var og er ikke lagt op til at give lønkompensation. Man skulle bare give og ingenting have. Det var helt klart en prøve ved DR for at se, om den gik. Den gik ikke denne gang. Men den siger noget om arbejdsgivernes intentioner – også fremover.

Det, der sker ved den her overenskomst, er unikt

SAA: *Denne offensiv, vi oplever, hvad har den betydet for stemningen på arbejdspladserne?*

John: Det har betydet rigtig meget. Jeg har aldrig før oplevet, at tillidsfolk fra private arbejdspladser fra byggeriet og transporten, ringer til mig og siger "Skal vi have generalstrejke, skal vi lave en hel dag, hvordan bakker vi op (om de offentligt ansatte, red.)", mens forhandlinger er i gang.

Det er folk fra OK17, som oplevede, at deres krav ikke blev taget alvorligt. At de blev kørt over af de store forbund Metal og HK, som stemte ja mens mange grupper stemte nej – byggeriet, 3F og Fødevareforbundet (NNF). Folk kobler det sammen, at det, som de offentlig ansatte udsættes for, er det samme, som de blev udsat for i OK17 sidste år. Det er nyt for mig. Det har jeg ikke set før. Den vrede skulle helst omsættes til handling.

Carsten: Det, der sker ved den her overenskomst, er unikt. Jeg har været på den offentlige arbejdsmarked i 15 år, og har aldrig oplevet noget lignende. Jeg har været politisk aktiv i snart fyrre år, og det er meget anderledes, end det, jeg har oplevet før. Også i forhold til Påskestrejkerne i 1985.

Man siger, at man står sammen på tværs af sektorer og fag, hvilket i virkeligheden er fagbevægelsens DNA. At stå "skulder ved skulder", det går tilbage til fagforeningens start, hvor det var en kamp for at blive anerkendt.

Folk har pludselig opdaget, at det betyder noget. At der findes en styrke de vidste ikke de havde. Det er helt tydeligt, og det er helt anderledes at gå på arbejde.

I 1985 faldt tingene meget tilbage til før

Dette dobbelt-interview er en del af SAA's temarække, hvor vi interviewer fagligt aktive. Se f.eks. nummer 364 for interview om studenter-bevægelsen eller nummer 363 om fællesskabets styrke og kollek-tiv handling.

Carsten Sørensen er fællestillidsmand for HK'er i Silkeborg Kommune, tillidsrepræsentant for 50 økonomi- og IT-medarbejdere i kommunen. Carsten er medlem af både Enhedslisten og Internationale Socialister.

John Ekebjærg Jakobsen er formand for Stilladsarbejdernes Klub i København og Formand for Byggefagenes Samvirke i København. John er partipolitisk uorganiseret.

strejkerne. Det endte ikke godt, og man kan sige, at 1985 var de sidste krampetrækninger af det opsving, der havde været i arbejderklassens aktivitet gennem 70'erne og de tidlige 80'ere. I dag er vi i begyndelsen af noget nyt, en ny tid med solidaritet.

Men der er mange problemer ved det. På det lokale plan er der mange positive ting. Samtidigt er det tit tre skridt frem og to tilbage. Jeg har lige været til en fællestillidsmandsmøde i HK for vores område og måtte forlade mødet, da det, de snakkede om, var totalt ligegyldigt. Jeg kunne slet ikke holde ud at være der. De gad ikke snakke om, hvordan vi organiserer tingene. De var slet ikke på omgangshøjde med stemningen. HK har indkaldt til landsdækkende TR-møde, men det havde de ikke lyst til at deltage i. Så er de allerede hoppet af.

Fagbevægelsen har forsømt at styrke tillidsfolk til at være faglige aktive

SAA: *Hvor ser I i dag de største svagheder i forhold til at kunne organisere en aktiv storstrejke?*

John: Nedskæringer på det offentlige område har været et gennemgående tema siden midt-80'erne. Specielt på det pædagogiske område har der i starten været mange strejker, som har forhindret det værste, men har ikke betydet grundlæggende afvisning af den førte politik.

Det har betydet, at specielt BUPL (pædagogfagets fagforening) har brugt meget tid på at bygge sig selv op som fag-faglig organisation med mange pædagogiske kurser for medlemmer. Man har forsømt at styrke tillidsfolk til at være aktive fagligt. Modsat LFS (som organiserer både pædagoger og medhjælpere) i København, som har satset anderledes på at opbygge aktive TR-netværk. Forskellen er til at få øje på nu.

Et andet eksempel er læreområdet. En af grundene til at lærerne tabte i 2013 var, at det var et uensartet billede, hvor der nogle steder var fagligt aktive TR-netværk, som organiserede forældre til at være aktive omkring lockouten med forældrevagter og dets lige. Der, hvor det blev gjort, gik det godt. Andre steder med mindre aktive TR gik det knap så godt.

Mere generelt kan man sige, at siden 1985 og nedgangen i faglig aktivitet er der ikke blevet opbygget eller fastholdt netværk af fagligt aktive folk. Kun i nogle "øer" som LFS og Byggefagene i København og visse andre steder. Men i de fleste områder mangler der et lag af fagligt aktive, som kan træde frem i sådan en situation som nu og tage ansvar for at organisere folk.

Carsten: Laget lige under bestyrelsesmedlemmer i afdelinger og tillidsfolk, som kan og vil organisere, findes ikke mere. De folk, som kan sige – "nu går vi op i kantinen og holder møde i arbejdstiden og kalder på tillidsmanden" - de er der ikke. Når folk ikke er vant til at slås, kommer de bare til mig som TR og siger "gør noget". De oplever ikke, at de selv skal handle. I dag skal man arbejde med helt basale ting, som "hvad gør vi for, at folk føler, de er samlet om noget, hvor vi kan vinde". Som fælles-TR har jeg sagt til mine TR'er; "Det, I skal koncentrere jer om, er at bygge større fællesskaber op omkring jer selv. Med faglige klubber og flere fællesskabsfølelser, fordi det er det, vi kan bruge i fremtiden".

Det handler også om at kunne "træde frem", som John siger. Jeg har sagt til mine TR'er; "Ja, I kan sagtens holde et møde, hvor man inviterer en konsulent fra HK til at svare på alle spørgsmål, men det er langt bedre at I selv tager mødet, og de spørgsmål som kommer. De spørgsmål, I ikke kan svare på, må I finde ud af, hvordan I svarer på". Groft sagt. Kun på den måde kan man bygge noget op. Det er helt grundlæggende fagforeningsopbygningsarbejde, det handler om.

Så længe man ikke laver noget, kan man ikke lære noget

SAA: *Kan der udkrystallisere sig et nyt lag af aktive faglige folk i den nuværende situation?*

John: Det kommer til at ske. Spørgsmålet er, hvor bredt det bliver. Under "Nej til OK17" havde vi en meget udefinerbar størrelse, afspejlet i Facebook-gruppen. Men de mennesker, som var inddraget over hele landet, er der stadigvæk.

Spørgsmålet er, om disse folk kan finde deres "rum". Hvis de kan opbygge på tværs af fag og sektorer, som man gjorde ved "solidaritets-pagten" indenfor det offentlige, ser jeg store muligheder. Det kan betyde noget for næste folketingsvalg, næste kommunalvalg. Der vil være folk, som kan huske, hvad der skete i OK18.

Carsten: Historisk set har en egentlig "fagopposition" til fagtoppen haft sin organisatoriske rygrad i en eller anden politisk organisering, DKP (Danmarks Kommunistisk Parti) eller/og små partier til venstre.

I dag er det svært at få øje på sådanne størrelser. Der er selvfølgelig Enhedslisten, men det er ikke til at sige, om det er der, man finder "rummet". Enhedslisten gør et forsøg på at være motor, men billedet er lidt det samme som i fagforeninger. Der er mange, som er uvante med aktivisme, også i Enhedslisten.

LFS' TR-netværk og en del andre FOA-afdelinger gør også et godt stykke arbejde for at få aktivismen ind i fagbevægelsen. Blandt andet et skriv, som minutiøst beskriver, hvordan man organiserer en demonstration eller en lille aktion. Aktivismens ABC kan man kalde det.

I hovedbestyrelsen i FOA har man besluttet, at i alle afdelingens lokaler skal der forefindes et "aktivistrum", hvor der er plads og materialet til at lave banner og slikkepinde (skilte). I LFS har man brugt denne beslutning til meget aktivisme. Man har også folk, der rejser rundt og holder oplæg om, hvordan man kan organisere sig og lave aktivisme. Det er en bevidst satsning.

Det gode ved dette er, at så begynder folk selv at få idéer. Men så længe man ikke laver noget, kan man ikke lære noget. Mange gange er lidt også godt. Så er der noget at snakke om.

John: Jeg ser ikke for nuværende, at partierne ville kunne samle det her op. De, som er i partier i forvejen, kan bruge det til at bygge op og sikkert tage en tillidsmand med. Men ligesom de 10.000 i Fredericia d. 22. marts ikke blev til 100.000 demonstranter d. 10. april, ser jeg ikke, at det kan blive til noget ad den vej.

Jeg har mere fidus til faglige netværk, som bygges op lokalt og på tværs af fag. Både på det private og det offentlige arbejdsmarked.

Det spændende er, om de lokale fagforeninger, som er i FOA, kan give plads til de uregerlige, som ikke gider at sidde tre timer til et møde. Det er i virkeligheden det største problem i at opbygge en aktiv faglig venstrefløj. Det aktive lag gider ikke at sidde og lægge strategier. De siger "det skal de gamle gøre" og "fortæl mig, hvor jeg skal møde op"! Mit håb for en aktiv fagbevægelse er de unge.

Jeg oplever, at vi har et segment af folk fra 35-50 år, som har oplevet nedskæringer, men sagt, at det går nogenlunde i Danmark i forhold til andre lande i Europa, så jeg nøjes. Og lige pludselig kommer der hårde angreb, som ryster de ting, man har taget for givet. For eksempel arbejdstidens længde og betalt frokostpause. Fortsat hårde angreb, selv om man siger, at krisen er overstået.

Det giver en meget vred stemning, og det har politikerne undervurderet. Det har gjort, at solidariteten lige pludselig er blevet et plusord, og det mærker de unge. Det har udviklet en militans blandt en del af dem. Men politiske partier er ikke attraktive for dette lag.

Der er masser arbejdspladser, som skal lukkes

SAA: *Hvad er den faglige venstrefløjs rolle under en eventuel storkonflikt?*

Carsten: Jeg synes, det er meget simpelt. Der skal fuld skrue på alt, der kan holde gryden i kog for at lægge pres på de igangværende forhandlinger.

Jeg tror, konflikten kommer, fordi de offentlige arbejdsgivere er gået for langt og ikke kan kom ud af det igen uden at tabe ansigt. De krav, der er stillet fra de ansattes side, er næsten alle sammen for at bevare status quo. Det er svært at se, hvordan man kan bede fagtoppen om at lave en kompromis på de ting, da at give sig her betyder en tilbagegang. Vores side kan ikke give sig.

Deres taktik med den massive lockout var at invitere regeringen til at lave et indgreb efter nogle dage. Den taktik har også slået fejl. Hvad ville der ske med 500.000 mere eller mindre aktive offentlige ansatte på gaden? Tør regeringen i det hele taget gribe ind? Der ville være både kæmpe demonstrationer og stor mulighed for, at det ville brede sig til det private arbejdsmarked. '

Jeg tror ikke på, at et indgreb vil stoppe det. Måske ville regeringen blive nødt til at gå af. Som Jan Hoby, næstformand i LFS udtrykte det, "De har vækkede en sovende bjørn". Og sådan en er farlig.

John: Jeg er meget enig. Noget af prøven bliver om, hvor aktiv strejken bliver. Og her har de offentlige arbejdsgivere også dummet sig, da de ikke har lockoutet de gule og uorganiserede. Det er jo guf for fagligt aktive, som via blokader kan sørge for, at de lukkes ude. Normalt under en strejke kan der rejses spørgsmål om, hvad vi skal tage os til. Men her er det ikke noget problem, der masser af arbejdspladser, som skal lukkes.

Opgaven er at holde gryden i kog. 500.000 ansatte skal ikke sidde hjemme – de skal aktiveres. Og de offentlige arbejdsgivere har givet folk rigtig lang tid til at tænke over deres arbejdssituation; "Hvad er det for et arbejde, jeg udfører, og til hvilken løn? Kunne det ikke være bedre?".Den slags tanker gør folk åbne for aktivitet. Det er vores opgave som venstrefløj.

Formand for politiforbundet Claus Øxfeldt sagde på en demonstration i København, at tre politifolk om dagen forlader det svenske politi pga. de elendige arbejdsforhold. Derfor slås politi i Danmark for ikke at havne i samme situation. Det er et godt billede på, at det, man troede var et godt job, lige pludselig ikke er det mere, lige fra DJØF'eren til gadefejeren.

Kommer der en konflikt, kommer der nogle nedslag, som man aldrig har set før.

ANMELDELSE

FANTASIEN TIL MAGTEN

Maj '68, ja hele året 1968, er et år som det kan være svært at komme udenom, selv nu 50 år efter – og med god grund.

Af Freddie Nielsen

For et år, der ifølge magthaverne, har så lidt betydning, så er det egentlig utroligt hvor mange kræfter, de har brugt i årenes løb, på at gøre os klart hvor lidt 1968 betød - ja hvor fejlagtig opstanden var, og hvor forfærdelige de såkaldte 68'ere var og er.

Der skydes mange kiler ind i arbejderklassen. En af de værste og mest konsistente er racismen og islamofobien - så myten om, at 68'ere kun gjorde oprør for deres egen skyld, og at det i dag er dem der sidder på flæsket, er måske nok en af de mindre, men ikke uden betydning.

Så sent som i påsken havde Politiken en leder, der hånede de gamle 68ere for at gå og vente et nyt ungdomsoprør á la 1968. Lederen hævdede at man så efter det forkerte, for "det stille ungdomsoprør" var allerede ved at forandre samfundet, og så pegede de på frivilligt arbejde, innovative iværksættere, engagement i klimaproblemerne og arbejde med "hvordan man skaber det gode liv i et konkurrencesamfund".

Lindrer vi lidt, eller skal vi kræve et stort samlet oprør?

Det er selvfølgelig ikke "fake news" som Politiken har opfundet. Og på positivsiden hører bestemt, at det er godt at unge mennesker, tager stilling og involverer sig i samfundsproblemer.

Men den knap så positive side er, at nedskæringspolitikkerne og magthaverne gnider sig i hænderne over frivilligt arbejde, der erstatter (lidt af) den velfærd, som de skærer mere og mere af væk. Eller over de mange små klimaprojekter, der får det til at se ud som om, at vi er på rette vej, mens de store nødvendige og dyre omlægninger af trafik og energiforsyning, kan skydes lidt i baggrunden, eller helt glemmes indtil klimakatastrofen er total.

Problemet er på den ene side, at det meste, som i det små søges løst, har rod i den måde som samfundet er skruet sammen på, og kræver et stort samlet oprør, hvis de skal løses - ikke bare lindres. Og på den anden side, at der mangler nutidig erfaring at læne sig op af.

Derfor er det godt at Ian Birchalls "Fantasien til magten. Frankrig 1968" atter bliver tilgængelig. Denne lille bog kom på dansk i 1988, og har længe været udsolgt. Det er på mange måder oplysende og inspirerende læsning: de mange detaljer fra det, der dengang var den største generalstrejke verden havde oplevet, hvor mellem 9 og 10 millioner franske arbejdere var i strejke – mange i op mod en måned.

Foråret 1968

Allerede i marts 1968 begyndte de første studenter-aktioner, i begyndelsen af maj tager de til og udsættes for voldsomme angreb fra politiet. Overgrebene var så voldsomme, at fagbevægelsen følte sig tvunget til at erklære 24 timers generalstrejke den 13. maj. Det var en opfordring der blev fulgt – formentlig langt over forventning – demonstrationstoget gennem Paris på dagen, menes at have haft en million deltagere.

Beskrivelsen af perioden op til det hele sker, er også betydningsfuld. Indtil kort før stormen bryder ud, så er der flere franske venstreintellektuelle, der afskriver arbejderklassen. Her er der en parallel til dagens Danmark, selvom OK18 formentligt kan ændre noget af dette.

En særlig dynamik

Nogle af de vigtigste sider ved kampene, er den dynamik som udvikler sig på mange arbejdspladser. Der er masser af fabriksbesættelser, der er endda en beskrivelse af et sted, hvor ledelsen blev holdt indespærret i over to uger

Der er beskrivelser af hvordan indvandrede arbejdere fra Nordafrika, der ellers har været oversete, bliver en integreret del af kampen.

Men også af samspillet mellem studenter og arbejdere, hvor man lærer af hinanden, man hjælper hinanden, og mange unge arbejdere begynder at forbinde sig med studenterne og deres organisationer. Og endelig, det helt store spørgsmål, hvor blev al energien pludselig af, forholder bogen sig også indgående til.

Fagbureaukratiet

Fagbureaukratiet indkaldte nok generalstrejken, men den videre udvikling stod ikke på deres ønskeseddel. For at bevare troværdigheden i arbejderklassen, blev de dog nødt til at spille med et stykke af vejen, men på en måde som begrænsede kampen.

På mange arbejdspladser var der venstreorienterede og aktivister, der arbejdede for at få opbygget aktions- og strejkeudvalg af arbejderne selv. Men hvor bureaukraterne kunne komme til det, skred de ind og nedsatte strejkeudvalg af folk de anså for loyale.

Der var ingen videre forskel på om det var kommunistiske eller socialdemokratiske forbund, og det samme var tilfældet med de store traditionelle arbejderpartier, der tydeligt viste at deres første prioritet lå i det parlamentariske system, loyalitet over for arbejderklassens kamp, lå noget længere nede på skalaen, for dem.

Det lederskab som på nationalt plan kunne operere på de kæmpende arbejderes præmisser manglede, og et sådant må nødvendigvis være bygget op i forvejen, hvis det skal vinde bred autoritet.

Det er helt klart en bog der kan anbefales til alle socialister, men også til andre der fantasere om hvordan vi sammen kan gribe magten.

KULTUR

Af Anna Wolf

Frankrig var Europas brændpunkt i maj 1968. Her var der barrikader i gaderne i flere byer, og de studerendes aktivisme var militant.

I tidens hårdtslående stil forenedes kampe i paroler som: "Hvad gør du mod sulten? – Jeg kæmper mod imperialismen!!". I det kapitalistiske system er sult og armod hjemme forbundet med USA's og Frankrigs imperialistiske krige i verden.

På plakaten til højre holder en karikatur af den franske præsident Charles de Gaulles truende skygge en hånd over munden på en ung mand ved siden af teksten: "Vær ung og hold mund". Den understreger den vrede og afmagt, der katalyserede studenteroprøret.

Den unge i maj 1968 er en figur uden stemme. På skolebænken og på fabrikken hersker kæft, trit og retning under bosser og "professorvældet", som det hed i København.

Men magthaveren, som de Gaulle her, er blot en skygge – omsluttende og mørklæggende, men svag. 'Den unge', der fanger iagttagerens øjenkontakt og har en egentlig krop, er den, der kan kæmpe og vinde en stemme.

Oprøret havde mange ansigter i den eksplosive tid omkring 1968. I sin bog, Hippie 1, beskriver forfatter Peter Øvig Knudsen to forskellige "fløje" i ungdomsoprøret: en venstreradikal, marxistisk og teoretisk skolet fløj; og en bevidsthedsudvidende, flippet hippiefløj, der så revolutionens komme gennem befrielsen af sindet.

De kom til tider i konflikt med hinanden, men var også billeder på de nybrud, der skete op gennem 1960'erne. De var begge symptomer på ønsket om en radikalt anden måde at være sammen i et samfund på.

Foreningen Det Ny Samfund blev stiftet i september 1968. Det revolutionære ideal ligger i navnet og i foreningens principper om direkte demokrati og fælleseje. DNS arrangerede i sommeren 1970 en sommerlejr i Thy, ét af Danmarks mest ikoniske billeder på oprøret. Thy-lejren blev i sig selv et slags kunstværk i samlivsformer.

På billedet til højre ses en af teater-gruppen Secret Service's opførelser af det antikapitalistiske stykke, Elverhøj. Med improvisation, sang og opløsning af barrieren mellem scene og publikum, var det også en udfordring af gamle teaterformer.

Interview

I AM QUEEN MARY

Socialistisk Arbejderavis har talt med de to kunstnere, der har lavet Danmarks første skulptur af en sort kvinde. Den sætter fokus på Jomfruøerne, Danmarks kolonitid og det største arbejderoprør i dansk historie.

Af Anna Wolf

Jeannette Ehlers og La Vaughn Belle foran QUEEN MARY. Foto: David Berg.

La Vaughn Belle kommer fra Jomfruøerne og bor på St. Croix. Hun er multidisciplinær kunstner, der især arbejder projektorienteret med kolonialismen på Jomfruøerne. Hun er særligt interesseret i de fortællinger, der er indskrevet i materielle objekter.

Jeannette Ehlers har rødder i Caribien og er født og opvokset i Danmark. Hun bor og arbejder i København og arbejder ligeledes på tværs af forskellige medier, særligt video, performance og fotografi. Kolonialismens historiske narrativer og modstand mod de fortsatte implikationer udgør et hovedfokus i hendes værk.

Mary Thomas og Fireburn-oprøret

SAA: *I har lavet en skulptur, som er blevet rejst midlertidigt her i København. Hvem forestiller den?*

La Vaughn: Figuren forestiller en kvinde ved navn Mary Thomas, én af lederne i et arbejderoprør, der fandt sted på St. Croix i 1878. Hun fremstår som en yderst populær leder i oprøret, der primært blev ledet af kvinder, og blev idømt dødsstraf for sin rolle.

Hun blev transporteret til København sammen med tre andre kvinder. Deres domme blev senere omstødt, først fra døden til hårdt strafarbejde, og senere igen blev de returneret til Jomfruøerne – og da var de levende legender. Du ved, Queen Mary – vi synger folkesange om hende på Jomfruøerne, og vi har en hovedvej opkaldt efter hende her på St. Croix. Så hun er sådan set vores mest populære kulturelle heltinde.

De gjorde oprør mod uretfærdige leve- og arbejdsforhold. Selvom slaveriet var blevet afskaffet 30 år tidligere, var de stadig tvunget til at arbejde for plantagerne i mindst ét år, og de fik en meget, meget lav løn for det. Dybest set protesterede de mod slavelignende forhold.

Jeannette: Det er vigtigt at nævne, at vores version af Queen Mary er en fiktion. Hun er en hybrid af vores egne kroppe, så i den forstand "spreder" vi hende ligesom ud. Der er ingen billeder af Queen Mary, så vi har taget os den frihed at skabe vores eget billede af hende.

De unavngivne arbejdere

La Vaughn: Det er en allegorisk repræsentation af, hvem hun var og er. Men skulpturens base er også vigtig, da den ligeledes er en repræsentation. Det er koral-sten, der er blevet indsamlet fra historiske bygninger, som jeg ejer på St. Croix.

Disse sten afspejler den usynlige arbejdskraft fra slavegjorte afrikanere, der blev sendt ud i havet for at hugge stenene ud. Stenene udgjorde fundamenterne til en masse af kolonitidens bygninger. Hvad der er unikt ved koral-stenene er, at man for det meste ikke ser dem – fordi det, som er ovenpå, er de danske mursten.

Ved at bruge dem som sokkel, fremhæver vi de slavegjortes arbejde, deres sjæle og deres værk. De "taler" for de unavngivne arbejdere.

La Vaughn: Og den taler også ind i, hvor fundamentet for det danske imperiums rigdom kom fra.

Kolonialt erindringstab

Jeannette: Projektet har for os fremhævet vores eget 'koloniale erindringstab' (colonial amnesia), fordi det skete begge steder (Danmark og Jomfruøerne) på forskellige måder. Der er ikke megen information genereret om Queen Mary eller om Fireburn-oprøret – der er mange vidnesbyrd, men ikke megen viden.

SAA: *Hvordan mener I, Danmark har positioneret sig i relation til den koloniale fortid og Danmarks egen rolle?*

Jeannette: Jeg tror, vi begynder at have mere fokus på problematikkerne og deres relevans i vores nuværende samfund. Vi har lang vej endnu, fordi der stadig er en del benægtelse af og uvidenhed om det, men jeg har virkelig håb for de yngre generationer – de er åbne og fleksible over for at forstå historie på nye måder.

For historie er naturligvis en ustabil størrelse, der kan ændre sig afhængigt af, hvem der fortæller delhistorierne. Vi forsøger at vække nye narrativer til live. Og jeg tror, at vi lige netop har kortlagt overfladen.

Sidste år i anledning af hundredåret (for salget af Jomfruøerne til USA, red.) skete der en masse ting, og jeg tror, at mange danskere tænkte: "Åh gud, jeg gider ikke at høre mere om det her." Men kolonitiden og dens påvirkninger er noget, vi bliver nødt til at fortsætte med at diskutere for at gøre os i stand til at forstå, hvorfor strukturer er på den måde, de er i vestlige lande – eller vel i hele verden.

"Liv blev påvirket, og liv påvirkes stadig"

SAA: *Jeres projekt er i centrum af den postkoloniale debat, afkoloniseringen og dens historie. Relaterer I også jeres arbejde til bevægelser som BlackLivesMatter?*

Jeannette: Ja! De lavede et event til indvielsen, de arrangerede en march. Vi ser helt klart dette projekt som et link til igangværende bevægelser som BLM, og der er også referencer i skulpturen til tidligere bevægelser som Black Panther Party.

De forbinder sig over tid og kontinenter – den bedste måde at sige det på er, at projektet forsøger at forbinde punkterne i den afrikanske diaspora.

La Vaughn: Ét af formålene med titlen I AM QUEEN MARY var at skabe en ny problematik. Når du ser skulpturen fremprovokerer det en forskydning inden i dig, fordi du lægger mærke til, at hun er stor, hun er i det offentlige rum, så hun må være vigtig.

Du konfronteres med, at du ikke ved, hvem hun er. Mange gange med kolonihistorie antager vi, at vi ved alt, der er at vide. Og med hende begynder du måske at stille spørgsmål. Vi begynder at erkende, at viden har en værdi. At der er visse ting, vi ved af nogle grunde og andre ting, vi ikke ved af andre grunde. Forhåbentlig begynder vi at forstå værdien af denne vidensproduktion.

Med titlen I AM QUEEN MARY, bliver du nødt til at identificere, hvad din egen position er i forhold til denne historie og denne person. Uanset om du er hvid eller sort dansker eller besøgende fra Japan. For hvilket område i verden er ikke påvirket af kolonialismen? Hvis ikke du koloniserede, blev du koloniseret. Så mange mennesker kan relatere til denne historie og deres egen position.

Det er måske et af de mest betydningsfulde aspekter af værket – at selvom det kommer ud af en specifik historie, kan det imødekomme et globalt narrativ om magt og visse strukturer, der blev skabt.

Når jeg ser, hvordan danskere taler om deres koloniale handlinger, taler de om det som et økonomisk eventyr. De lader til at glemme, at der var mennesker. Liv blev påvirket, og liv påvirkes stadig, fordi dette økonomiske projekt formede en racialiseret arbejdsstyrke i et økonomisk system, der skabte et hierarki.

Disse systemer reproduceres stadig i dag – derfor er der behov for BlackLivesMatter, derfor debatterede danskere stadig n-ordet sidste år. Også i forhold til de her meget regressive immigrationspolitikker – denne måde at betragte folk, der fremstår anderledes end dig. Jeg tror, at skulpturen taler om en situation, der var i fortiden, men taler til nutiden og fremtiden.

Jeannette: Og det er noget, vores kunstværker og virke gør. Vi bruger historisk materiale til at tale om nuet. Og det er lidt sjovt, for når en del europæere taler vores projekt ned, og at vi ønsker at arbejde med det historiske stof, ned, lader de til at glemme, at hver gang, de trækker på noget vigtigt, er det filosoffer og lignende, der levede på samme tid som Queen Mary. Det er jo lidt det samme.

QUEEN MARY statuen. Foto: David Berg

Dette er en forkortet version af et længere interview, der kan læses på socialister.dk

Mord i Gaza viser, at Israel er en racistisk terrorstat

Titusinde palæstinensere i Gaza trodsede en forfærdelig voldsbølge fra Israel og deltog i masseprotester langs grænsen til Israel.

Af Nick Clark

Mord i Gaza viser, at Israel er en racistisk terrorstat

Titusinde palæstinensere i Gaza trodsede en forfærdelig voldsbølge fra Israel og deltog i masseprotester langs grænsen til Israel.

En demonstration med 30.000 mennesker 30. marts blev starten på flere ugers planlagte protester for at markere 70-året for den racistiske stat Israels undertrykkelse af Palæstina.

Men den israelske hær sagde, at de kunne eskalere angrebene - som havde dræbt 17 palæstinensere på det tidspunkt.

General Ronen Manelis truede med, at Israel ville gå længere ind i Gaza. Hvis protesterne fortsatte, sagde han, ville Israels hær (IDF) "ikke længere kunne fortsætte med at begrænse vores aktivitet til området omkring hegnet".

Dette kommer samtidig med, at toneangivende israelske personer taler truslen om en ny krig i Gaza op. I et interview i marts sagde IDFs chef for personel, Gadi Eisenkot, at "sandsynligheden for eskalering til egentlig krigsførsel, er steget markant".

"Jeg ville vise verden at vi stadig er her"

Mere end 1500 palæstinensere blev såret i Israels angreb på protesterne sidst i marts. Soldater skød imod protesterende - med rigtige kugler, gummikugler og tåregas.

Mariam Abu Matar, teenager, fortalte Al Jazeera hvordan hun blev skudt for at trodse Israels trusler imod dem som nærmede sig grænsen.

"Jeg ville vise verden at vi stadig er her", sagde hun, "jeg blev ved med at gå imod hegnet med et flag. Drengene fulgte os. Soldaterne kunne se mig. Snigskytterne pegede på os med deres våben.

Jeg tog min rygsæk af så de ikke troede jeg bar på noget mistænkeligt. Jeg smed nogle sten, gemte mig, så startede jeg med at gå frem igen. Jeg vendte mig mod min ven og følte en ulidelig smerte i mit ben."

Efter demonstrationen tweetede IDF at hver skud blev affyret "nøjagtigt og opmålt, og vi ved hvor hver eneste kugle ramte".

IDF slettede det tweet efter at billeder af demonstranter som blev skudt dukkede op online.

Skudt

En video viser en mand som bliver skudt mens han knæler i bøn nær hegnet. To andre viser Abed al-Fattah Abed al-Nabi, 19 år gammel, som bliver skudt mens han løber væk fra grænsehegnet.

Abed al-Fattahs bror Alaa sagde at Abed "gik til protesten for at de hans land på den anden side, for at se at vores folk kan vende tilbage til deres land".

Foto: Socialist Worker. Palæstinensere bærer en mand som blev skudt af israelske tropper.

"Men de reagerede med vold" sagde han. "Dette er den pris vi må betale for at komme tilbage til vores land."

Mohammed Sabbagh, en af de protesterende, sagde at han så på mens hans lillebror blev skudt i hovedet. "Han gjorde ikke noget - han stod ved siden af mig. Han bad mig om en cigaret, jeg gav ham en der var tændt, han tog to sug og så ramte en kugle ham i hovedet og kom ud på den anden side. Jeg bar ham til ambulancen, han var død."

Kan handle ustraffet

Hospitaler i Gaza kæmper for at klare de mange sårede, de får ind. Kirurger siger, at mange af dem de har behandlet er skudt i benet - og at skaderne tyder på, at de israelske soldater bruger kugler designet til at maksimere skaden.

Kirurg Mohamed Kalub siger, "den type kugler her er eksplosive kugler, som forårsager et indgangshul på omkring 2 millimeter, men et udgangshul på omkring 15 centimeter. De kan skabe alvorlig skade på væv, nerver, arterier og knogler".

Israels angreb på palæstinenserne sidst i marts var det værste siden krigen mod Gaza i 2014 som dræbte 2251 palæstinensere.

Blokaden mod Gaza - som nu er mere end ti år gammel - har skabt hvad FN kalder en humanitær katastrofe.

Omfanget af Israels modsvar mod protesterne viser, at de føler de kan angribe palæstinensere ustraffet - men også at de frygter massemobiliseringer.

Oversat og forkortet fra Socialist Worker nr. 2598

Israel retfærdiggør massakre

Israel forsøgte, at retfærdiggøre massakren ved at bebrejde palæstinensere for at vove at gøre modstand. IDF påpegede at mange af de dræbte var medlemmer af Hamas eller andre modstandsgrupper - og at demonstranter kastede sten, benzinbomber og brændende dæk.

Pro-israelske grupper sagde at alle 30.000 demonstranter blev brugt som brikker i et skakspil af den palæstinensiske modstandsgruppe Hamas, som regerer Gaza-striben.

Nogle politikere i Storbritannien - også parlamentsmedlemmer fra Labour - gentog Israels forsøg på at bebrejde palæstinenserne deres egen død. Labour parlamentsmedlem Stella Creasy tweetede: "forfærdelige scener i Israel - nationer har en ret til at forsvare deres grænser, men modsvar mod vold skal være proportionale. Vi må fordømme drabene og skader på folk i Gaza, såvel som de få protesterende som havde til hensigt at skade israelske civile skal fordømmes."

Palæstinenserne har ret til at kæmpe imod deres besættelse hvordan end de vælger. At fordømme "begge sider" skjuler dobbeltmoral.'

Palæstinensernes liv er formet af en voldelig besættelse, som bliver gennemført af en af de mægtigste militærmagter i Mellemøsten - bevæbnet og betalt af USA.

Den hær står mellem palæstinenserne og det land de blev udvist fra for 70 år siden.

At nogle protesterende trodsede den israelske hærs magt med intet andet end sten, dæk, flasker og benzin er intet mindre end heroisk.

Racisme svækker arbejderklassen

Det er ikke flygtninge og indvandrere som forårsager velfærdsforringelser og lønpres, det er arbejdsgivere og politikere.

Af Jens Andersen

Del-og-hersk-princippet har siden oldtiden været brugt af skiftende magthavere til at holde sig på magten. Hvis arbejderklassen kæmper indbyrdes, så har overklassen frit spil til at gøre som de vil. Derfor vil de fleste magthavere forsøge at spille forskellige befolkningsgrupper ud mod hinanden.

Racisme imod flygtninge, indvandrere og muslimer bliver igen og igen brugt til at aflede arbejderklassens opmærksomhed fra vigtige problemer.

Politikere har gennem mange år beskyldt flygtninge og indvandrere for at være skyld i forringet velfærd og pressede lønninger. Det er dog de selvsamme politikere, som har stået for at vedtage forringelserne.

Når de skærer ned, siger de, at det er nødvendigt for at redde velfærden. Men det er løgn. Samtidig med de mange nedskæringer, er eliten i Danmark blevet forgyldt, og har mangedoblet deres formuer, på trods af økonomisk krise. Både via skattelettelser, manglende skattekontrol og arbejderklassens løntilbageholdenhed ved overenskomster.

Det er altså ikke på grund af en voldsom befolkningsforøgelse at der har været nedskæringer, men fordi pengene er blevet taget fra velfærden, og givet til de rige.

Bosserne dumper lønnen

Ligeledes er det cheferne som presser lønnen, ved at ansætte udenlandsk uorganiseret arbejdskraft, det er ikke de enkelte arbejdere. Det solidariske svar er at få alle med i fagforeningerne og ansat på overenskomstmæssige løn og arbejdsforhold. Derved står vi sammen mod cheferne og deres system, som er det egentlige problem, i stedet for at slås internt.

Magthaveres position er altid skrøbelig. Den er afhængig af at arbejderklassen accepterer den eksisterende samfundsorden. Arbejderklassen får hver dag samfundet til at køre rundt, og har dermed potentialet til at sætte samfundet i stå, og køre det videre på vores egne betingelser i stedet for chefernes.

Det kræver dog at arbejderklassen ser sig selv som ét fællesskab, og lader solidariteten gå på tværs af hudfarve, religion, landegrænser, seksuel orientering og hvad overklassen ellers vil prøve at splitte os med.

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske … osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige.
Som det skete efter krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Den apolitiske "danske model" er en ren fiktion

Overenskomst-forhandlinger og faglig kamp er altid dybt politiske.

Af Lars Henrik Carlskov

Da 3F-formand Per Christensen 14. april var gæstetaler på SF's landsmøde var det med den løftede pegefinger fremme: "Jeg er nødt til at sige: Lad være med at blande jer fra Christiansborgs side. Og selv om I gør det ud fra den bedste mening. Med støtte", lød det fra talerstolen.

Og i et interview med Dagbladet Information samme dag hævdede S-formand Mette Frederiksen også, at selv sympati-tilkendegivelser fra politiske partier undergraver "den danske model".

Få dage forinden havde den trofaste partisoldat og redaktør af det socialdemokratiske net-medie Piopio.dk, Jens Jonatan Steen angrebet især Enhedslisten for utidig indblanding i overenskomstforhandlingerne, hvilket angiveligt var særligt kritisabelt i betragtning af det, han kaldte Socialdemokratiets "stålsatte kurs for at holde hånden over den danske model."

Stålsatte socialdemokratiske regeringsindgreb

Denne "stålsatte kurs" for at beskytte retten til at forhandle overenskomst uden politisk indblanding er i bedste fald af nyere dato. Det har nemlig snarere været reglen end undtagelsen, at Socialdemokratiet har foretaget regeringsindgreb i overenskomstkonflikter.

Startende med den første socialdemokratiske regerings planlagte indgreb i storkonflikten 1925, over Staunings tvangsforlængelse af overenskomsterne i 1930'erne, H.C. Hansens berygtede indgreb i 1956, Anker Jørgensen-regeringernes hele tre indgreb, Nyrups tilsvarende i 1998 og Thornings i 2013.

Og Mette Frederiksen, som angiveligt ønsker at beskytte fagbevægelsen mod politisk indblanding, fremlagde såmænd selv som beskæftigelsesminister i 2013 i Folketinget regeringsindgrebet i lærerlockouten.

Og 3F-formand Per Christensen er reelt en socialdemokratisk politiker i fagbevægelsen. I et portræt i Kristeligt Dagblad sidste år beskrives han således som "en aktiv spiller i opstarten af Danmarks Socialdemokratiske Ungdom [i Aalborg, red.], hvis lokale afdeling han som 15-årig senere blev formand for."

"Enhver klassekamp er en politisk kamp"

Og i 2016 skrev samme Christensen i Politiken, at "fagbevægelsen og Socialdemokratiet har fælles rødder, og som forbundsformand for 3F har jeg den opfattelse, at netop Socialdemokratiets rolle som regeringsbærende og ansvarligt parti er afgørende for det danske samfund." På samme måde er det en slet skjult hemmelighed, at en formandspost i mange fagforeninger kræver socialdemokratisk partibog.

Det nyopfundne argument om, at politisk påvirkning af det faglige arbejde strider mod "den danske model" er blot et desperat forsøg fra pressede socialdemokratiske politikere og fagbosser på at bevare deres partis kontrol over bevægelsen. Først i 1995 brydes de formelle bånd mellem Socialdemokratiet og fagbevægelsen. Betyder det, at "den danske model" først er opfundet dér?

Ved dette års overenskomstforhandlinger er modparten staten, regionerne og kommunerne, hvilket fra starten gør dem politiske. Men allerede i Det Kommunistiske Manifest påpegede Marx og Engels, at "enhver klassekamp er en politisk kamp." Og senere forklarede Marx, at ud af "økonomiske bevægelser" (f.eks. krav til de enkelte kapitalister om lavere arbejdstid), vokser "alle vegne" "politiske bevægelser" (f.eks. krav om lavere arbejdstid fastsat ved lov).

Med andre ord kan fagbevægelsens arbejde ikke undgå at være politisk. Det egentlig spørgsmål er i stedet, hvilken politisk retning (f.eks. socialdemokratisk reformisme eller revolutionær socialisme), der dominerer.

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede. Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

Odense

Mødes hver tirsdag kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.

8. maj: OK18: Arbejderklassen vs. regeringen
15. maj: Hvad er op og ned i Syrien
22. maj: Maj '68 - se opslag på side 8
29. maj: Hvad er marxisme?
5. juni: Sovjets sammenbrud - Fra statskapitalisme til kapitalisme
12. juni: 1848-revolutionerne og arbejderbevægelsens fødsel

IS/U Odense på Facebook: facebook.com/groups/703272553037371/

København

Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Studiekreds bliver holdt på Amager. For tilmelding og mere info kontakt Sabina, 2988 4273.

3. maj: Frankrig 1968 - Sidste gang arbejderne rystede borgerskabet
17. maj: Hvad er læren af OK18?
24. maj: 1968 - se opslag på side 8. Mødet afholdes i Solidaritetshuset på Griffenfeldsgade, 2200 KBH N.
31. maj: Hvorfor kan FN ikke hjælpe i Syrien?
7. juni: Socialisme for begyndere
14. juni: ISUgen der gik

Århus

Mødes hver anden tirsdag kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info.

8. maj: Fagbureaukratiets rolle - erfaringer fra tidligere strejkekampe
23. maj: Maj '68 - se opslag på side 8
29. maj: Ghettoer og parallelsamfund - realitet eller myte?
12. maj: Kapitalismen og psykisk sygdom
26. maj: Nordkorea - socialisme eller statskapitalisme?

OK18:
De har fejlvurderet situationen

Foto: Klaus B. Jensen

Løkke-regeringen har fejlvurderet OK18 med de offentlige ansatte. De har spillet ud med offensive krav. Baggrunden er deres forsøg på at trimme den offentlige sektor så det passer til deres økonomiske 2025-plan. OK18-omkostningerne er en del af denne overordnede plan.

Af Charlie Lywood

Overfor står de offentlige ansattes krav om at få del i det såkaldte "opsving", som indtil nu først og fremmest har gavnet de rige ved skattelettelser og enorme udbetalinger af aktieudbytte. Men også en mere dybfølt vrede over dagligdagen på de offentlige arbejdspladser, og en stemning af at "nok er nok". Folk vil velfærd og ordentlige arbejdsvilkår.

Vrede blandt de offentlige ansatte.

Siden lærerne blev kørt over ved overenskomsten i 2013, voksede bevidstheden om, at kun hvis vi står sammen, kan vi undgå – gruppe efter gruppe – at blive kørt over. Arbejderklassen er godt på vej til at genopfinde fagbevægelsen og socialismens idégrundlag: at samme er vi stærke – splittede er vi svage.

Denne bevidsthed har udmøntet sig i en enestående solidaritet i toppen af fagforeningerne. Den såkaldte "solidaritets-pagt" (eller musketér ed som det også kaldes). Den har indtil videre holdt stand imod alle arbejdsgivernes forsøg på at splittede den ad.

Den massivt offensive lockout af 440.000 som var beregnet på at kue og tumle fagforeningerne blev mødt med en massiv demonstration af over 10.000 tillidsfolk i Fredericia den 22. marts og efterfølgende demonstration af 5000 i Århus.

Siden har der været mange demonstrationer i forskellige byer og størst i Ålborg med 7000 den 3. april. Skulder-ved-skulder-aktioner i mange byer har også vakt stor opsigt og støtte fra forbipasserende. Tirsdag den 10. april var der demonstrationer over hele landet for at vise opbakning til forhandlerne i forligsinstitution. Størst i København med op mod 10.000.

Da forhandlingerne gik over i forligsinstitutionen har der været stigende opbakning til faneborg demonstrationer hver gang topforhandlerne gik ind i bygningen på St. Annæ Plads.

Vi står stærkt

Dette sammenhold og aktivitet har inspirerede både indadtil og udadtil. Dels har det betydet at laget af faglige aktive og tillidsfolk lige pludselige kan mærke at deres organisation slås for dem. Det giver selvtillid til at organisere medlemmer og selv tage initiativer.

Dels smitter det af på mange private arbejdspladser som går ud og støtter deres kolleger på de offentlige arbejdspladser. Det vidner mange opslag på Facebook om. Men også blandt studenterorganisationer og deres medlemmer er der massiv opbakning til de offentlige ansatte

Meningsmålinger peger på en enestående opbakning fra over 70 % af befolkningen som mener at de offentligt ansattes krav er berettigede og at det er de offentlige arbejdsgivere som er skurkerne her. Hundredvis af privatansatte, specielt inden for byggefagene, har været ude med solidaritetserklæringer.

De ser arbejdsgiverens og regerings offensiv som et ekko fra OK17 på det private arbejdsmarked, hvor man pressede en fleksibel arbejdsuge på 42 timer igennem trods nej-flertal i flere forbund. Det viser med alt tydelighed at der er basis for en historisk sejr for den danske arbejderklasse.

De er pressede - vi kan gå hele vejen

Uden at der er fyret et skud endnu er regeringen og de offentlige arbejdsgivere trængt i defensiven. Det er dem som giver indrømmelser. De har allerede givet sig lidt på lønnen og de har forsøgt at lave en afværge-manøvre på den betalte frokost, ved at kræve modydelser fra os. På lærernes arbejdstid står de stejlt.

Samtidig, fordi vores side har momentum, er det svært for topforhandlerne at lave et kompromis som ikke bliver opfattet som en retræte fra en styrkeposition. Et råddent kompromis kan blive mødt af et stort nej under en afstemning. De kan næppe holde til at give sig ret meget.

Nu skal der handles

Men hvis en konflikt skal udmøntes i en sejr, som ikke kun er at afvise regeringens angreb men faktisk skabe en situation, hvor hele den nyliberalistiske dagsorden trues, er det nødvendigt med handling og organisering fra neden.

I øjeblikket er det store flertal af de offentlige ansatte i venteposition til dramaet. De skal på banen. Med andre ord skal 10.000 tillidsfolk i Fredericia til møde omdannes til 100.000-vis af arbejdere som går i aktion og organiserer sig.

Der vil i så fald blive sat yderligere skub i en landsdækkende proces i arbejderklassen, hvor titusindevis af arbejdere går i aktion. Der er derfor potentielt mulighed for at der kan blive en reelt aktiv massebevægelse. Men kun potentielt.

Der skal organiseres

Bryder en konflikt ud skal der etableres netværk på de større arbejdspladser, uddannelsesinstitutioner, sundhedssektoren, det pædagogiske område. Der skal indkaldes til TR/aktivistmøder på byplan – bydele/fagdele i de store byer.

I København er dette arbejde under vingerne af "København for Velfærd" som allerede har organiseret sig på denne måde. Det skal udbredes til alle andre byer. Resten af arbejderklassens solidaritet skal indkasseres. Dette bliver specielt vigtigt hvis regeringen kommer med et indgreb.

www.socialister.dk

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Dronningensgade 34, 1420 København K